ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 16, Praha 10, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2016, č. j. KRPB-153634-26/ČJ-2016-060022-50A, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2016, č. j. 41 A 51/2016 – 40,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2016, č. j. 41 A 51/2016 - 40, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, dne 27. 6. 2016, č. j. KRPB-153634-26/ČJ-2016-060022-50A, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16.456 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaná v záhlaví specifikovaným rozhodnutím rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 32 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 26. 6. 2016 do 27. 7. 2016, a to za účelem předání do příslušného členského státu Evropské unie podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady

(EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované žalobou, kterou Krajský soud v Brně zamítl v záhlaví popsaným rozsudkem. K nezákonnosti doby zajištění cizince krajský soud uvedl, že žalovaná vycházela ze lhůt obsažených v čl. 28 nařízení Dublin III. tato doba je plně v souladu s nařízením i s kvalifikovaným odhadem podloženým dobou potřebnou k přemístění cizinců v předešlých případech, z nichž lze doložit, že k přemístění cizinců během posledních šesti měsíců došlo ve všech případech v době překračující lhůtu stanovenou výrokem napadeného rozhodnutí. Žalovaná nepřekročila meze správního uvážení. Stanovená lhůta je v souladu s právními předpisy a judikaturou správních soudů.

[3] V druhém žalobním bodu žalobce namítal, že byl zajištěn za nepřípustným účelem, tedy předáním do Maďarska, které není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení (v maďarském azylovém řízení jsou systémové nedostatky, které činí vydání žalobce do Maďarska nepřípustným. Krajský soud argumentaci žalobce o systémových nedostatcích maďarského azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nepřisvědčil (český překlad citovaného nařízení formulačně nepřesně pracuje s termínem *„systematické nedostatky“* – pozn. NSS). Ty nelze dovodit ani ze skutečnosti, že vysoké procento žalobou napadených rozhodnutí maďarských správních orgánů ve věcech mezinárodní ochrany je soudy rušeno. Krajský soud proto nepovažoval za nutné provedení dokazování statistickými údaji vztahujícími se k této otázce. Z žalobcem uváděných skutečností naopak vyplývá, že maďarský soudní systém je natolik funkční, že je schopen zachytit nezákonná rozhodnutí správních orgánů a přispět k jejich nápravě. Krajský soud se neztotožnil ani s argumentem, že v Maďarsku neexistuje v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu efektivní prostředek nápravy.

[4] V otázce reálné hrozby deportace z Maďarska do Srbska, v důsledku tvrzeného formalismu a zrychlení správního řízení, soud odkázal na závěry zmíněné v rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. C-695/15. Zdůraznil, že v souladu s citovaným rozsudkem *„[v]nitrostátní právní úprava a praxe, které se týkají pojmu bezpečné třetí země, nemají vliv na určení příslušného členského státu a na přemístění dotyčného žadatele do tohoto členského státu.“* Ze skutečnosti, že v žalobě citovaná pasáž stanoviska generální advokátky kritizující Maďarskou právní úpravu nebyla převzata do rozsudku, krajský soud dovodil, že se SDEU s tímto názorem neztotožnil. Na rozdíl od žalobce je tedy krajský soud přesvědčen, že připouští-li maďarská právní úprava potencionální navrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska jakožto bezpečné třetí země, není tato skutečnost sama o sobě na závadu, a to zejména z toho důvodu, že žadatel je i v tomto případě oprávněn dožadovat se přezkumu rozhodnutí maďarských správních orgánů prostřednictvím opravných prostředků, které mu tamější právní úprava skýtá.

[5] I zbylá argumentace žalobce dle krajského soudu v zásadě vycházela z hodnocení maďarské právní úpravy, na kterou ovšem nedopadá ústavní maxima *iura novit curia* a pro ověření jejího obsahu by bylo nutné provést dokazování, které ovšem žádná ze stran nenavrhla a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné.

[6] V otázce posouzení zákonnosti zajištění za účelem předání krajský soud uvedl, že podmínkou proveditelnosti zajištění je, aby směřovalo k legitimnímu cíli. Z toho pak lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Přesto však nelze na správní orgány rozhodující o zajištění cizince klást v tomto směru totožné požadavky jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském, neboť až v tomto řízení je dán prostor pro důkladné posouzení otázky přípustnosti předání cizince z hlediska případné rozpornosti se závazky ČR na poli práva evropského i mezinárodního, zejména v oblasti ochrany základních lidských práv. Ačkoli se krajský soud s argumentací žalobce neztotožnil, neznamená to nezbytně, že by žalobce nemohl být s totožnými námitkami úspěšný v řízení dublinském či případně v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla-li taková žádost na území ČR podána.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[7] Proti rozhodnutí krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu i rozhodnutí žalované a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel předně namítá, že rozhodnutí žalované je nezákonné, neboť je nezákonná doba zajištění stanovená napadeným rozhodnutím. Žalovaná totiž dne 26. 6. 2016 na základě lustrací otisků prstů stěžovatele v databázi Eurodac a informací plynoucích z jeho výslechu zjistila, že v případě stěžovatele připadá v úvahu vedení dublinského řízení a tudíž i zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Právě 26. 7. 2016 (v kasační stížnosti na jednom místě důsledkem překlepu uvedeno 23. 7. 2016 – pozn. NSS) byl tedy den, do kdy mohl být stěžovatel nejdéle zajištěn. Napadené rozhodnutí žalované ovšem zákonnou mez zajištění překročilo a nezákonně rozšířilo možnost zajištění žalobce o jeden den, tj. i na den 27. 7. 2016. Krajský soud tuto žalobní námitku podle stěžovatele vypořádal na samé hranici přezkoumatelnosti.

[9] Je zjevné, že již 26. 6. 2016 žalovaná získala zásadní informace, z nichž bylo možné usuzovat na aplikovatelnost nařízení Dublin III. Žalovaná neváhala se zahájením řízení o povinnosti opustit území České republiky, jež je navázáno právě na to, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu v jiné členské zemi. Její tvrzení, že dne 26. 6. 2016 ještě nedisponovala dostatečným přesvědčením o tom, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu v Maďarsku, působí jako zcela nevěrohodné. Neexistuje jediný důvod domnívat se, že by výpověď stěžovatele ze dne 26. 6. 2016 neměla být pravdivá a lze jen těžko uvěřit tomu, že by žalovaná nebyla schopna z listin, jimiž stěžovatel disponoval, alespoň základně odvodit, že se jedná o listiny dokumentující to, že stěžovatel je žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarsku.

[10] V případě stěžovatele tedy neexistuje důvod, proč by bylo nezbytné odvozovat počátek měsíční doby zajištění až od výsledku manuální prověrky daktyloskopického záznamu stěžovatele, jelikož ani toto zjištění samo o sobě nemůže být nezlomným

důkazem o aplikovatelnosti nařízení Dublin III (např. v případě, že se žadatel zdržoval mimo území Evropské unie déle než tři měsíce).

[11] Stěžovatel upozorňuje na to, že nalezení shody v systému Eurodac nelze v žádném případě považovat za nutnou podmínku nabytí přesvědčení o potřebě zajištění žadatele o azyl podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomu připomíná např. znění čl. 21 bodu 1 nařízení Dublin III (tj. totéž ustanovení, na nějž podpůrně odkazuje i Soud), podle nějž *„Pokud se členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát, může v co nejkratší době a v každém případě do tří měsíců ode dne, kdy byla žádost podána ve smyslu čl. 20 odst. 2, požádat druhý členský stát, aby žadatele převzal. Bez ohledu na první pododstavec v případě nalezení shody v rámci systému Eurodac s údaji zaznamenanými podle článku 14 nařízení (EU) č. 603/2013 se žádost zašle do dvou měsíců od nalezení dané shody podle čl. 15 odst. 2 uvedeného nařízení.“* Je tedy zřejmé, že kritérium existence záznamu v databázi Eurodac je kritériem kvalifikovaným, na druhou stranu však ani není podmínkou, bez níž by nebylo možné dospět k podloženému předpokladu o příslušnosti jiného státu tudíž i o možnosti zajištění takového žadatele.

[12] Stěžovatel dále namítá nepřípustnost zajištění za účelem předání do Maďarska. Maďarsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v maďarském azylovém řízení jsou dány systémové nedostatky, které činí vydání do Maďarska za účelem azylového řízení nepřípustným. Z tohoto důvodu je pak nepřípustné i samotné zajištění, pokud jeho účelem má být právě předání zajištěné osoby do Maďarska. Namítá, že žalovaná se s všeobecně známou informací o nepřípustném zrychlení a formalizaci azylového řízení vypořádala pouze v obecné rovině s odkazem na bezpečnou zemi dodržující právní předpisy na ochranu uprchlíků, kterou má být Maďarsko jakožto členský stát Evropské unie. Takové odůvodnění rozhodnutí o zajištění je nepřípustně strohé a v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je proto rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 - 27).

[13] Krajský soud nesprávně vyhodnotil právní otázku přípustnosti předání do Maďarska, přitom poukázal mj. jiné na rozsudek SDEU ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. C-695/15. Z něho podle názoru stěžovatele nesprávně vyvodil, že možnost vracení žadatelů o azyl do Srbska není překážkou vracení žadatelů o azyl do Maďarska. Ve skutečnosti ovšem v předmětném rozsudku SDEU řešil pouze úzce vymezené otázky týkající se především informovanosti navracejícího státu, nikoliv snad slučitelnosti maďarské právní úpravy s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a tím méně pak Srbska jako bezpečné země. Ačkoliv z citovaného rozsudku plyne, že přijímací stát nemusí informovat předávající stát o svém azylovém řízení a příslušné právní úpravě, jistě z něj neplyne, že taková právní úprava může být libovolná a že lze snad plně spoléhat na nápravu, která by měla tkvět v eurokonformním výkladu příslušných evropských předpisů. Na rozdíl od krajského soudu se žalobce rovněž nedomnívá, by snad SDEU kladl nižší nároky na institut bezpečné třetí země, který musí Maďarsko jako i další přijímací země zachovat.

[14] Taktéž neobstojí stěžejní argument soudu, že není namístě předmětnou problematiku přípustnosti předání do Maďarska vyčerpávajícím způsobem řešit právě v

řízení o zajištění cizince. Ačkoli stěžovatel uznává, že pro žalovanou představuje posouzení problematiky přípustnosti předání žalobce do Maďarska nesnadný úkon, který je navíc nucena činit v krátkých lhůtách v řádu hodin či maximálně dní, a primárním místem k posouzení přijatelnosti takového předání by mělo být dublinské řízení, odkázal v této věci na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, který podle názoru stěžovatele argumentaci krajského soudu odporuje a podle kterého je možné stěžovatele omezit na osobní svobodě pouze z restriktivních důvodů, které v daném případě naplněny nebyly. Žalovaná již byla s argumentem nepřijatelnosti zajištění za účelem předání do Maďarska konfrontována mnohokrát a vícekrát byla rovněž seznámena s materiály, kterými stěžovatel svoji argumentaci dokládal. Nejednalo se tedy o informace zcela nové a takového charakteru, že by jejich přezkum a zhodnocení znemožnilo efektivní rozhodnutí o zákonnosti zajištění stěžovatele.

[15] Stěžovatel v řízení před krajským soudem předložil celou řadu důkazních materiálů poskytujících zásadní informace o nepřijatelné podstatě maďarského azylového řízení, přičemž se jedná o materiály, které si v průběhu posledních měsíců jistě mohla přinejmenším prostřednictvím Ministerstva vnitra opatřit i žalovaná. Nelze proto hovořit o tom, že by nebylo možné dospět k závěru o nepřijatelnosti předání stěžovatele do Maďarska i v okamžiku rozhodování o jeho zajištění, jak tvrdí krajský soud. Soud se s námitkou systémových nedostatků maďarského azylového řízení vypořádal nedostatečně, nevypořádal se s navrženými důkazy, jimiž stěžovatel hodlal osvědčit jím tvrzené skutečnosti, a nesprávně vyhodnotil maďarskou právní úpravu jakožto přijatelnou za účelem vrácení stěžovatele do Maďarska.

[16] Závěrem stěžovatel poukázal na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věci předání do Maďarska a zajištění za účelem tohoto předání (rozsudek ze dne 8. 9. 2016, č. j. 2 Azs 98/2016 - 35, a rozsudek ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016 - 22).

[17] Žalovaná se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Předně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, kterou by se musel zabývat dle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti i bez stěžovatelovy námitky. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[21] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „[...] *nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,*

popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou.

[22] Namítanou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud vypořádal jeho žalobní námitky co do systémových nedostatků maďarské azylové právní úpravy jen velmi zběžně a nikoliv úplně. Namítá, že se soud s žalobním bodem systémových nedostatků maďarského azylového řízení vypořádal nedostatečně, nevypořádal se s navrženými důkazy, jimiž hodlal osvědčit jím tvrzené skutečnosti, a nesprávně vyhodnotil maďarskou právní úpravu jakožto přijatelnou za účelem vrácení stěžovatele do Maďarska.

[23] Napadené rozhodnutí žalované i rozsudek krajského soudu jsou nepřezkoumatelné, a to z následujících důvodů.

[24] V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 – 27, Nejvyšší správní soud konstatoval, že je nezbytné, aby se žalovaná při rozhodování o zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III vždy zabývala aktuální situací v zemi, do níž má být cizinec předán, a výslovně se vyjádřila k otázce realizovatelnosti předání z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, který stanoví: „*Existují-li závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*“

[25] V tehdy projednávaném případě soud uzavřel, že je-li touto zemí Maďarsko, je nepřípustné, aby se k této otázce žalovaná vyjadřovala pouze povšechně a v rovině obecného tvrzení o bezpečné zemi. O situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku totiž panují, byť v obecné rovině, značné pochybnosti a nevládní organizace a Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky poukazují na konkrétní skutečnosti, které by mohly nasvědčovat existenci závažných důvodů pro existenci systémových nedostatků maďarské azylové praxe.

[26] Žalovaná v nyní posuzované věci ve svém rozhodnutí o prodloužení zajištění k otázce realizovatelnosti předání z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III uvedla, že: „*[u]vedený stát je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků*“. Je tedy zřejmé, že její odůvodnění bylo zcela obecné, a to přesto, že si jako kompetentní správní orgán musela být vědoma skutečností, které realizovatelnost předání

do Maďarska relevantně zpochybňují. Požadavku, aby se dostatečně zabývala tamní současnou situací, proto nedostála, a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[27] Z výše uvedených důvodů měl krajský soud rozhodnutí žalované zrušit, a to pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu soud přihlíží z úřední povinnosti, pokud tato nepřezkoumatelnost brání přezkumu rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS). Krajský soud pochybil, pokud za této situace rozhodnutí žalované nezrušil a místo toho je věcně přezkoumal. Z tohoto důvodu je i jeho rozsudek nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[28] Kasační soud dodává, že ve věci systémových nedostatků maďarského azylového řízení, které jsou relevantní z hlediska případného převzetí řízení o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, krajský soud nevhodně odkázal na rozsudek SDEU, ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. C-695/15, o předběžné otázce, „*zda má být čl. 3 odst. 3 nařízení Dublin III vykládán v tom smyslu, že členský stát může rovněž využít práva na vrácení žadatele o mezinárodní ochranu do bezpečné třetí země poté, co uvedený členský stát na základě uplatnění uvedeného nařízení a v rámci postupu přijetí zpět rozhodl o tom, že je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, která byla předložena žadatelem, který tento členský stát opustil před tím, než bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu*“. K této otázce SDEU pouze v obecné rovině uvedl, že ze samotné skutečnosti, že členský stát (původně dožádaný stát) připustil vlastní příslušnost k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu na základě uplatnění nařízení Dublin III bez informování dožadujícího státu o tomto budoucím kroku, samo o sobě nebrání tomu, aby tento členský stát následně vrátil žadatele do bezpečné třetí země. Jelikož se SDEU v daném případě nijak nezabýval skutkovými okolnostmi případu, je zjevné, že z daného rozsudku nelze dovozovat neexistenci systémových nedostatků maďarského azylového systému. Z pouhé skutečnosti, že do odůvodnění rozsudku SDEU nepřevzal argumentaci generální advokátky vztahující se ke skutkové otázce nedostatků maďarského azylového řízení, nelze učinit závěr o nesouhlasu s jejím stanoviskem, neboť se SDEU věcným posouzením skutkové otázky – existence systémových nedostatků maďarského azylového řízení – vůbec nezabýval.

[29] Krajský soud dále nesprávně interpretoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS), podle kterého, „[s]*právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.*“ V souladu s citovaným rozhodnutím tedy o zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude

pravděpodobně možné uskutečnit, tehdy je naopak povinen cizince neprodleně propustit na svobodu.

[30] Vzhledem k výše uvedeným závěrům o nezákonnosti rozhodnutí žalované spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů se již Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími námitkami týkajícími se nezákonnosti doby zajištění. Rozhodnutí o zajištění bylo nezákonné jako celek a z toho důvodu je nezákonná i stanovená doba zajištění, a to bez ohledu na její délku.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. S ohledem na to, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro to, aby bylo zrušeno rozhodnutí žalované, nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení nemohl vady uvedeného rozhodnutí nikterak zhojit. Soud proto současně se zrušením rozsudku krajského soudu postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je žalovaná za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána.

[32] V případě, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 – 98).

[33] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z úspěchu ve věci. Ten přísluší stěžovateli, neboť napadené rozhodnutí žalované bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Žalovaná ve věci úspěch neměla, náhrada nákladů řízení ji proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci úspěch, a proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení proti žalované. Tyto náklady řízení jsou tvořeny hotovými výdaji a odměnou za zastupování zástupce stěžovatele, Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta.

[34] Zástupce stěžovatele před krajským soudem v řízení o žalobě učinil celkem dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v účinném znění (dále jen „advokátní tarif“)], a dvě písemná podání ve věci samé (žaloba a replika k vyjádření žalované) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti). Celkově tedy zástupci stěžovatele učinil čtyři úkony právní služby. Za každý z nich mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu],

která se zvyšuje o částku 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Částka za jeden úkon právní služby tak činí 3.400 Kč, za čtyři úkony náleží zástupci stěžovatele náhrada ve výši 13.600 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, celková částka náhrady se proto zvyšuje o 21% sazby daně z přidané hodnoty, odpovídající částce 2.856 Kč, na částku 16.456 Kč. Žalovaná je povinna uhradit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce stěžovatele, a to na účet č. 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu